

Gerhard Hornig

Gerhard Hornig se narodil 17.10 1932 v Dolní Orlici. Měl mladší sestru Růženu, zemřela ve 42 letech a bratra Slávka, zemřel v 70 letech.

Když mu byly 2 roky, jeho děda vyplatil jeho otce, musel se postarat o další tři děti.

Jeho otec si pronajal statek v obci Žichlinek. Dva roky tam spokojeně hospodařili, pak však přišla hospodářská krize. Nebyly peníze, výpěstky nešly na odbyt- ani ve velkých městech. Když bylo nejhůře otec viděl v novinách inzerát na stavbu opevnění, bunkrů a stahování dřeva. Otec odjel do Olomouce, kde nabídl své služby a domluvil přistavení vagónů na přestěhování rodiny. Dělníky vyplatil naturáliemi, majiteli statku nechal veškeré zásoby.

Když se přestěhovali do Tanvaldu byli ubytováni na poště. Protože byl německé národnosti do školy chodil v Kořenově a ne v Tanvaldu. V roce 1938 byly zabrány Sudety, otec otevřel povoznictví, rozvážel suroviny do a z papírny. Byl stále členem Československé armády, proto ho Němci prohlásili za nespolehlivého.

Následně byl odvolán na vojnu do Harachova, tam staral se o koně. Na smluvené místo jsem mu nosil jídlo, říká pan Gerhard. Na jaře 1943 byl převelen do Rumunska. V Rumunsku byl otec přepaden a zajat ruskou armádou. Doma se objevil až v roce 1947, vysadili je u Frankfurtu nad odrou. V roce 1945 se Gerhard stal povozníkem po vyloučení ze školy, skočil se školou v pouhých třinácti letech.

Po válce dostala jeho protifašistická matka na výběr, buďto se odstěhovat nebo zůstat a pracovat v Česku. Volba zůstat v Česku se matce vyplatila, protože se v roce 1947 otec navrátil, tradice hospodářství se obnovila a celý jeden rok byly věci růžové.

Ovšem už dne 26.4. 1948 se věci nemile zvrátily. Útulný dům byl zaplombován. Rodina si mohla vzít pouze nejnnutnější věci a kozu. Byli nuceni nechat všechna svá zvířata a celé hospodářství za sebou, když byli vedeni do neznáma. Vlák je z Desné vezl do Bakova nad Jizerou, kde mlčky čekali, než byl jejich vagon druhý den odtažen do Všetat. Celá dlouhá cesta plná breku mladších dětí, které mohlo na chvíli utišit snad jen kozí mléko, byla ukončena v Libáni.

Inženýr Král navrhl rodině práci v asfaltárně, která však podlomila zdraví tehdy patnáctiletému Gerhardovi. K tomu byl mladík pod stálým dohledem policie.

Naštěstí mu známý sedlák (jeden ze dvou, druhým byl pan Borovička) pan Balák nabídl práci za souhlasu policie. A tak pan se Horing zabydlel u firmy Bacovský a Šerma v Sobotce a v zimě rozvážel po celém městě uhlí.

Na jaře přijela policie na státní statek v Mladějově Gerharda sbalila a beze slova odjela, Gerhard Hornig odešel zpět do Čálovic. Po čtrnácti dnech byl znovu odvezen a stal se pracovníkem v Mladějově, kde se k němu později přidal i zbytek rodiny. Celkově pracovali za 80 haléřů za hodinu.

Rodina Balákových, rodina také pracující na statku, byla vystěhována, neboť na svatbě nelegálně zabili tele.

Na jaře 1949 komunisté převzali statek komunisté a dosadili tam Františka Flanderku, se kterým pak Gerhardův otec spolupracoval. V roce 1953 dovolili rodině české občanství a strýc Gerhard musel ihned na vojnu a později dostal i odznak. V roce 1955 zemřel ve Střelči pudoucí tchán a strýc Gerhard byl přijat do rodiny Nováků a na Silvestra se ženíl. Spousta lidí ho stále odsuzovala za německou národnost.

Po dvou letech hospodaření na Střelči se vrátil na rodinný statek.

Bratr Slávek chodil na českou školu v Sobotce, později vstoupil do KSČ a rodině se vzdálil.

Rok pracoval v lomu na Hůře, další v pískovně a nadcházející roky strávil prací v lese.

Roku 1968 jezdil s dlouhým dřevem. Mířil na nádraží v Lomnici nad Popelkou, když se na křižovatce střetl s lafetou Ruského tanku.

Ředitel nejprve rozdával vlaječky s černým pruhem, později nabízel přihlášky do KSČ, Gerhard odmítl.

Ministerstvem lesního a vodního hospodářství byl oceněn zlatou medailí pro nejlepšího pracovníka.

Celý život musel dokazovat, co umí. Jeho vzdělání bylo neúplné, doplňoval ho sám čtením historických knih. Často musel začínat od nuly. Pokoj od některých sousedů dostal až poté, co urovnal hospodářství, postaral se o rodinu a postavil dům.

„Mám to vlastně v životě štěstí. Dožil jsem se pěkného věku a mám hodnou pracovitou ženu.“

-